18/10/2019

Επί τη εορτή των Οσίων Βαρνάβα και Ιλαρίωνος των εν Περιστερώνη

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

Του Αρχιμανδρίτου Φωτίου Ιωακείμ

Ἡ σύντομη, ἀλλὰ γεμάτη ἀπὸ ὑψηλὰ νοήματα καὶ θεῖες διδαχὲς εὐαγγελικὴ περικοπή, ποὺ μόλις ἀκούσαμε (Λουκ. 6, 17-23), ἀγαπητοί μου ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, μᾶς παρουσιάζει μὲ ἐξαιρετικὴ λιτότητα, μὰ καὶ συνάμα ἀνάγλυφη παραστατικότητα, ὡραιότατες στιγμὲς ἀπὸ τὴν ἐπὶ γῆς θαυμαστὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Κύριος βρέθηκε κάποτε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὄμορφες ἐκεῖνες καὶ εὔφορες ἐκτεταμένες πεδιάδες τῆς Ἰουδαίας, ὅπου μαζεύτηκε ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν του, καθὼς καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπ᾽ ὅλη τὴν Ἰουδαία, τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀκόμη κι ἀπ᾽

τὶς παραλιακὲς πόλεις τῆς Φοινίκης (σημ. Λιβάνου) Τύρο καὶ Σιδῶνα, γιὰ νὰ ἀκούσουν τοὺς ψυχοτρόφους μελίρρυτους κι ἀθάνατους λόγους ζωῆς αἰωνίου τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ θεραπευθοῦν ὅσοι ἦσαν ἀσθενεῖς, ἀπὸ τὸν θαυμαστὸ ἐκεῖνο Οὐράνιο καὶ ἄμισθο Ἰατρὸ ψυχῶν καὶ σωμάτων. Καὶ ὁ φιλάνθρωπος Δεσπότης, ἄμεσα ἀνταποκρινόμενος στὸν συναγμένο ἐκεῖνο ἀνθρώπινο πόνο καὶ τὴν ἀκράδαντη πίστη τῶν προσερχομένων, ποὺ ἤθελαν ὅλοι νὰ τὸν ἀγγίξουν, τοὺς θεράπευε ὅλους, γιατὶ θεϊκὴ «δύναμις ἐξήρχετο ἀπ᾽ αὐτοῦ καὶ ἰᾶτο πάντας».

Μά, δὲν ἀρκέσθηκε στὴ θεραπεία τὴ σωματική τους ὁ Ἰησοῦς, ποὺ ἁπλόχερα χορηγοῦσε! Ἀμέσως στὴ συνέχεια, τοὺς ἀπεύθυνε μὲ ἁπλᾶ λόγια, γεμάτα ὅμως πνευματικὸ βάθος, μία λαμπρὴ διδασκαλία, γιὰ νὰ θρέψει καὶ θεραπεύσει τὶς πεινασμένες καὶ ἀσθενικές τους ψυχές: Ἐξεφώνησε τοὺς θαυμαστοὺς ἐκείνους Μακαρισμούς, τὴν ἀναντίρρητη βάση τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Μακαρισμοὶ ὀνομάσθηκαν, ἀπὸ τὴν ἐπανάληψη τῆς λέξεως, μακάριοι. Κι ὅσοι τοὺς τηροῦν, καθίστανται μακάριοι. Στὴ νεώτερη ἐποχή, συνηθίσαμε νὰ ἀποδίδομε τὴν ἀρχαία τούτη λέξη μακάριος μὲ τὸ εὐτυχισμένος, καλότυχος. Ἡ ἑρμηνεία ὅμως αὐτὴ ἀποτελεῖ μία μόνο κατ᾽ ἐπέκταση ἔννοια καὶ παράμετρο τοῦ πραγματικοῦ νοήματος τῆς λέξεως μακάριος, ποὺ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ μὴ (λαμβάνειν) κῆρας, δηλ. φθορά. Μακάριος λοιπὸν θὰ εἰπεῖ ὁ ἄφθαρτος, ὁ ἀθάνατος, ὁ αἰώνιος, αὐτὸς δηλ. ποὺ καθίσταται κοινωνὸς τῆς αἰώνιας ἐν Χριστῷ ζωῆς, καί, ἄρα, ἀληθινὰ εὐτυχισμένος!

Αὐτῆς τῆς αἰώνιας, τῆς ἀληθινῆς θεϊκῆς ζωῆς ἔγιναν μέτοχοι καὶ ὅλοι οἱ ἀπ᾽ αἰῶνος ἅγιοι. Σ᾽ αὐτὴ τὴν αἰώνια ζωή, τὴν ὅραση δηλ. «τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β΄ Κορ. 4,6), μετέχουν καὶ οἱ σήμερον λαμπρῶς ἑορταζόμενοι καὶ παρ᾽ ἡμῶν τιμώμενοι ὅσιοι καὶ θεοφόροι πατέρες ἡμῶν Βαρνάβας καὶ Ἰλαρίων, οἱ μεγαλώνυμοι καὶ περιώνυμοι καὶ θαυματουργοί. Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι τήρησαν μέχρι θανάτου τὸ ἅγιο θέλημα καὶ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, κι ἐφάρμοσαν στὴν ὁσιακὴ βιοτή τους τοὺς πιὸ πάνω Μακαρισμοὺς τοῦ Χριστοῦ, γι᾽ αὐτὸ καὶ ἔλαβαν πλούσια τὴν ἀνταπόδοση τῶν ἐπὶ γῆς ἀσκητικῶν τους καμάτων, νὰ θεραπεύουν κάθε ἀσθένεια ὅσων προσέρχονται μὲ πίστη θερμὴ στὴ Χάρη τους, στὸν περιφανῆ καὶ παλαίφατο τοῦτο ναό τους, στὰ τίμια λείψανά τους, στὴ θαυματουργή τους εἰκόνα.

Καὶ εἶναι ἀκριβῶς γιὰ τοῦτο, ποὺ καθορίστηκε νὰ διαβάζεται στὴν ἁγία μνήμη τους ἡ εὐαγγελικὴ περικοπή, ποὺ ἀκούσαμε, γιατὶ οἱ ὅσιοί μας καὶ τὴν ὀρθὴ καὶ ἀκράδαντη Πίστη εἶχαν, καὶ τοὺς Μακαρισμοὺς τοῦ Κυρίου τήρησαν, καὶ κάθε ἀσθένεια, ὅπως ὁ Χριστός μας, θεράπευσαν καὶ θεραπεύουν, κατὰ τὴν ἀψευδῆ του ὑπόσχεση: «ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κἀκεῖνος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει» (Ἰω.14,12).

Ποιός ὅμως ὁ βίος καὶ ἡ ἔνθεη πολιτεία τῶν θεοφόρων τούτων ἀνδρῶν καὶ πῶς τιμήθηκαν στὸ νησί μας, στὴν εὐλογημένη τούτη κωμόπολη τῆς Περιστερώνας, θὰ διηγηθοῦμε ἀμέσως στὴ συνέχεια, ἀκολουθῶντας τὸ ἀρχαῖο τους Συναξάριο, ὅπως διασώθηκε στὴν παλαιὰ χειρόγραφη ᾀσματική τους Ἀκολουθία, ἀντιγραμμένη τὸ 1771 ἀπὸ μία παλαιότερη.

Ἐπίγεια πατρίδα τῶν ἰσαγγέλων τούτων πατέρων ὑπῆρξε ἡ περιλάλητος καὶ ἁγιοτόκος Καππαδοκία, ἡ γενέτειρα Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου καὶ πλείστων ἄλλων περιφανῶν ἀστέρων τοῦ νοητοῦ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματος. Ἐποχὴ ἀκμῆς τους ἦταν ἡ περίοδος βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου αὐτοκράτορος τῆς ἀνατολικῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ (408-450). Οἱ γονεῖς τους, εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι Καππαδόκες, ἀφοῦ τοὺς ἀνέθρεψαν ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου καὶ φρόντισαν γιὰ τὴ μόρφωσή τους, τοὺς ἐνέταξαν, κατὰ τὴ συνήθεια πολλῶν εὐγενῶν τῆς ἐποχῆς, στὰ τάγματα τοῦ ἐνδόξου αὐτοκρατορικοῦ στρατεύματος. Καθὼς ἦσαν εὐγενεῖς, ρωμαλέοι, ἀνδρεῖοι καὶ νουνεχεῖς, ὑπηρέτησαν εὐσυνείδητα στὰ στρατιωτικά τους καθήκοντα καὶ διέπρεψαν στοὺς μεγάλους πολέμους, ποὺ διεξήγαγε τότε ἡ ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία ἐναντίων τῶν Οὔννων, Περσῶν καὶ Βανδάλων. Γιὰ τοῦτο καί, ἀφοῦ κλήθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη, ἔλαβαν πολλὲς καὶ μεγάλες τιμὲς ἀπὸ τὸν βασιλέα Θεοδόσιο καὶ τοὺς μεγιστάνες του.

Μετὰ ὅμως ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, οἱ δύο ἅγιοι, ἀναλογιζόμενοι τὸ μάταιο καὶ φθαρτὸ τῶν γηΐνων, καθὼς καὶ τὴν αἰώνια καὶ ἀτελεύτητη μακαριότητα, καὶ περιφρονῶντας τιμὲς καὶ δόξες ὡς σκύβαλα, κατὰ τὸν θεηγόρο Παῦλο, ἐπόθησαν, ὡς εὐλαβεῖς καὶ θεοφιλεῖς, τὰ αἰώνια καὶ ἄφθαρτα ἀγαθὰ καὶ τὴν ὁλόψυχη ὑπηρεσία τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως Χριστοῦ, παρὰ ἐκείνη τοῦ ἐπιγείου βασιλέως. Λαμβάνοντας λοιπὸν τὴ σχετικὴ βασιλικὴ ἄδεια, κατέλιπαν τὴ στρατιωτική τους ἀξία, διένειμαν στοὺς πτωχοὺς τὴν περιουσία τους, ἐλευθέρωσαν τοὺς δούλους τους καί, ἐγκαταλείποντας τὴ φιλτάτη τους πατρίδα, ἀνέλαβαν τὸν μοναχικὸ βίο σὲ ἄλλη περιοχή, σηκώνοντας στοὺς ὤμους τους τὸν χρηστὸ ζυγὸ τῆς ἰσάγγελης πολιτείας, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴ φωνή. Διῆλθαν λοιπὸν οἱ οὐρανόφρονες τοῦτοι ἄνδρες τὸ στάδιο τοῦ μονήρους βίου μὲ νηστεῖες,

ἀγρυπνίες καὶ προσευχές, περιφερόμενοι μέσα σὲ σπήλαια καὶ ὄρη καὶ τὶς ὀπὲς τῆς γῆς, κατὰ τὸν θεῖο ἀπόστολο, «ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι», σὰν νὰ ἦσαν ἄσαρκοι.

Κι ἀφοῦ ἔζησαν μὲ τέτοια ὑπεράνθρωπη πολιτεία γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ ἔφθασαν σὲ μέτρα τελειότητας, ἔγιναν ἐπάξια δοχεῖα τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ σὲ προχωρημένη ἡλικία, ἔφθασαν καὶ στὸ μακάριο τέλος καὶ παρέδωκαν τὸ πνεῦμα τους εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, τὸν Ὁποῖο ἀγάπησαν ἀπὸ τὴ νεότητά τους πάνω ἀπὸ ὅλα. Ἐνταφιάστηκαν τότε τὰ τίμιά τους λείψανα ἀπὸ εὐλαβεῖς ἄνδρες στὸν τόπο τῆς τελείωσής τους.

Ἀρκετὰ χρόνια ἀργότερα, ἡ ἱερὰ λάρνακα (σαρκοφάγος), ποὺ περιεῖχε τὰ ἅγιά τους λείψανα, ἔρχεται, μὲ τὴν Πρόνοια τοῦ Κυρίου, στὴ νῆσο τῶν ἁγίων, τὴν πολλαπλῶς καὶ πλουσιοπαρόχως εὐλογημένη ἀπὸ τὸν Θεὸ Κύπρο μας. Τὸ Συναξάριό τους δὲν μᾶς παρέχει στὸ σημεῖο τοῦτο χρονολογικὲς ἢ ἄλλες παρεμφερεῖς πληροφορίες. Ἡ ἔλευση αὐτὴ τῶν ἁγίων λειψάνων στὴν Κύπρο χρονολογεῖται ἀσφαλῶς στὴ βυζαντινὴ γιὰ τὴν Κύπρο περίοδο (πρὶν τὸν 12ο αἰῶνα, ἀφοῦ στὸ Συναξάριο τῶν ὁσίων ἡ πόλη τῶν Σόλων φέρεται νὰ ἀκμάζει), καὶ μπορεῖ νὰ τοποθετηθεῖ πιθανότατα στὴν περίοδο τῆς εἰκονομαχίας (727-787 καὶ 814-842) γιὰ ποικίλους

λόγους.

Πρῶτα, ἕνεκα τῆς χρονολόγησης, βάσει ἀρχαιολογικῶν δεδομένων, τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ τῶν ὁσίων ἐδῶ στὴν Περιστερῶνα στὸ διάστημα μεταξὺ 700--965.Ὕστερα, εἶναι γνωστό, ὅτι, σύμφωνα μὲ ποικίλες ἱστορικὲς μαρτυρίες, ἡ Κύπρος κατὰ τὴν εἰκονομαχικὴ περίοδο, μάλιστα κατὰ τὴν πρώτη φάση της (727-787), ἀποτέλεσε σημαντικὸ καταφύγιο εἰκονοφίλων ἁγίων καὶ μοναχῶν. Πολλὲς μάλιστα ἀρχαῖες τοπικὲς παραδόσεις συνδέουν τὴν ἵδρυση Μονῶν στὴ νῆσο καὶ τὴν ἔλευση σ᾽ αὐτὴ ἁγίων εἰκόνων μὲ τὴν ἐδῶ ἔλευση εἰκονοφίλων μοναστῶν. Γνωρίζουμε, ἀκόμη, ὅτι κατὰ τὴν εἰκονομαχία, ὄχι μόνο ἅγιες εἰκόνες, ἀλλὰ καὶ λείψανα ἁγίων καταστρέφονταν ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους. Οἱ εὐλαβεῖς τότε χριστιανοί, σύμφωνα μὲ πολλὲς ἀναφορές, γιὰ νὰ διασώσουν εἰκόνες καὶ ἱερὰ λείψανα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὰ ἀπέκρυπταν, ἐνίοτε τὰ ἔριχναν μὲ πίστη στὴ θάλασσα, ὄντας βέβαιοι, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια θὰ τὰ διέσωζε.

Ἔτσι διασώθηκε τὸ λείψανο τοῦ ἀποστόλου Βαρθολομαίου στὴ νῆσο τῆς Λιπάρεως καὶ ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Πορταΐτισσας στὴ Μονὴ τῶν Ἰβήρων. Ἀκόμη, σύμφωνα μὲ παλαιὲς ἐπίσης παραδόσεις, ἦλθαν στὴ νῆσο μας διὰ θαλάσσης καὶ οἱ λάρνακες μὲ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων Μάμαντος στὴ Μόρφου καὶ ἱερομάρτυρος Ἑρμογένους στὸ Κούριο. Τέλος, εἶναι σαφὴς ἡ μαρτυρία τοῦ Συναξαρίου, ὅτι ὁ ἀρχικὸς ἐδῶ τῶν ὁσίων Βαρνάβα καὶ Ἰλαρίωνος «περικαλλὴς ναὸς ἐκ βάθρων γῆς ἀνεγείρεται τοῖς ἁγίοις ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ». Ἀνοικοδομήθηκε δηλαδὴ ἐκ βάθρων σύντομα μετὰ τὴν ἐδῶ ἄφιξη τῶν ἁγίων τους λειψάνων.

Ἡ τιμία λοιπὸν σορὸς τῶν ἁγίων ἔφθασε θαυμαστῶς κατὰ τὴν ἐν λόγῳ περίοδο στὰ βόρεια μέρη τῆς νήσου μας, «ἐν τόπῳ λεγομένῳ Στοματίῳ». Πρόκειται πιθανότατα γιὰ τὸ σημεῖο ἐκβολῆς μεγάλου χειμάρρου (ὅπως τοῦ Σέτραχου ποταμοῦ) κοντὰ στὴν ἀρχαία πόλη τῶν Σόλων. Κι ἀφοῦ πέρασαν ἀρκετὲς μέρες, φαίνονται οἱ ἅγιοί μας σὲ κάποιο φιλόχριστο καὶ εὐσεβὴ ἄνδρα στοὺς Σόλους, ὀνομαζόμενο Λεόντιο, στὸν ὁποῖο φανέρωσαν τὰ ὀνόματά τους καὶ ἐξιστόρησαν τὰ σχετικὰ μὲ τὴ ζωή τους, κι ὅτι εἶχαν ἔλθει, ὁδηγημένοι ἀπὸ τὴ θεϊκὴ Πρόνοια, νὰ παραμείνουν στὴ νῆσο, «εἰς σύστασιν καὶ βοήθειαν αὐτῆς καὶ εἰς ὑγείαν τῶν νοσούντων ἐν αὐτῇ».

Συνάμα, τὸν πρόσταξαν νὰ πάρει τὸ ζευγάρι του καὶ νὰ πάει στὸ Στομάτιο νὰ σηκώσει καὶ νὰ μεταφέρει τὴν τιμία τους λάρνακα. Ἔκπληκτος καὶ φοβισμένος ὁ εὐλαβὴς ἐκεῖνος ἄνδρας, πράγματι μετέβη στὸν τόπο, ποὺ τοῦ ὑπέδειξαν οἱ ἅγιοι, μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ μετακινήσει τὴ λάρνακα ἐκείνη. Ἀπορημένος τότε ὁ θεοφιλὴς Λεόντιος, παρακαλοῦσε ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἁγίους, νὰ τοῦ ἀποκαλύψουν τὸ θέλημά τους. Ξαναφάνηκαν λοιπὸν οἱ ἅγιοι τὸ βράδυ, καὶ τοῦ διασάφησαν πώς, μὲ τὸ ζεῦγος, δὲν ἐννοοῦσαν τὰ δύο βόδια του, ἀλλὰ τοὺς δύο

υἱούς του! Πῆγε τότε στὸ σπίτι του ὁ Λεόντιος καὶ ὁδήγησε τὰ δύο παιδιά του στὸ Στομάτιο, ὅπου σήκωσαν μὲ εὐκολία πλέον τὴν τιμία λάρνακα, καὶ τὴ μετέφεραν στὸν τόπο, ποὺ ἐκαλεῖτο Λακκία, στὴν ἐπισκοπικὴ περιφέρεια τῶν Σόλων, δηλαδὴ ἐδῶ ἀκριβῶς, ὅπου καὶ κτίστηκε στὴ συνέχεια ἐκ βάθρων ὁ ἀρχικὸς περίλαμπρος ναός τῶν ὁσίων, ἕνεκα τῶν πολλῶν καὶ ἐξαισίων θαυμάτων, ποὺ ἔκτοτε ἐπιτελοῦσαν: Τυφλοὶ ἀνέβλεπαν, χωλοὶ περιπατοῦσαν, δαιμόνια ἐκδιώκονταν ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους, καὶ κάθε ἀσθένεια θεραπευόταν, ὅσων προσέρχονταν ἐδῶ στοὺς ἁγίους μὲ θερμὴ πίστη. Κι ὄχι μόνο τὸν κοινὸ λαὸ θεράπευαν οἱ φιλεύσπλαχνοι τοῦτοι ἅγιοι, ἀλλὰ καὶ πλούσιους καὶ ἄρχοντες τῆς νήσου.

Τὸ ἀρχαῖο τους Συναξάριο, χωρὶς νὰ προδιορίζει ἐπακριβῶς χρονολογικὰ καὶ ὀνομαστικά, ἀναφέρεται στὴ θαυμαστὴ θεραπεία κάποιου κρατοῦντος, δηλ. ἑνὸς ἄρχοντος, διοικητοῦ τῆς Κύπρου, εἴτε κατὰ τοὺς ὑστεροβυζαντινοὺς χρόνους, εἴτε κάποιου βασιλιὰ κατὰ τὴν ἐν Κύπρῳ φραγκοκρατία, ὁ ὁποῖος ὁδηγήθηκε ἐδῶ, ἀσθενὴς καὶ σχεδὸν παράλυτος, καί, μόλις ἄγγιξε στὴν τιμία λάρνακα τῶν ἁγίων, θεραπεύθηκε ἀμέσως καὶ περιπατοῦσε πλέον ὑγιής! Γι᾽ αὐτὸ καί, ἀποδίδοντας ἐπάξια τὴν εὐχαριστία στοὺς ἁγίους, πρόσταξε νὰ τελεῖται ἔκτοτε πανηγυρικὰ καὶ μὲ δόξα ἡ ἁγία μνήμη τους. Καὶ τὰ θαύματα τῶν ὁσίων μας συνεχίζουν ἀνελλειπῶς μέχρι καὶ τὶς μέρες μας, διότι «ἀνεξάντλητος ὑπάρχει τῶν ἁγίων ἡ χάρις, ἣν παρὰ Θεοῦ ἐκομίσαντο».

Ἡ χάρις αὐτὴ τῶν μεγάλων τούτων ἁγίων συνάθροισε κι ἐμᾶς σήμερα, στὸν περιώνυμο καὶ περικαλλὴ αὐτὸ ναό τους, ὅπου ἀποθησαυρίζονται τὰ ἱερά τους λείψανα καὶ οἱ παλαιὲς ἅγιες εἰκόνες τους, νὰ τοὺς τιμήσουμε καὶ δοξολογήσουμε μὲ ἱεροπρεπεῖς καὶ χαρμόσυνους ψαλμούς καὶ ὕμνους καὶ ᾠδὲς πνευματικές. Καὶ μᾶς καλοῦν, συγχρόνως, νὰ τοὺς τιμήσουμε μὲ τὴν κατὰ δύναμη μίμηση τοῦ θαυμαστοῦ βίου τους, τῶν ἁγίων ἀρετῶν τους, ποὺ ἤδη σκιαγραφήσαμε: Τῆς ταπείνωσης, τῆς περιφρόνησης τῆς ματαιότητας τοῦ παρόντος βίου, τῆς ὁλόψυχης μετάνοιας, τῆς ποικιλότροπης χριστομίμητης ἄσκησης, καὶ μάλιστα τῆς κορυφαίας ἀρετῆς τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον, ποὺ ὑπῆρξε ὁ ὁδηγὸς καὶ τὸ μέτρο τῆς θεάρεστης πολιτείας τους.

Αὐτῶν τῶν ἀρετῶν τους, ἂς παρακαλέσουμε ἀπὸ ψυχῆς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τοὺς θεοφόρους πατέρες μας Βαρνάβα καὶ Ἰλαρίωνα, νὰ μᾶς καταστήσουν μετόχους, καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσουν μὲ τὶς θεοπειθεῖς ἱκεσίες τους τῆς ἀνέκφραστης ἐκείνης χαρᾶς τοῦ Παραδείσου, ὅπου συγχορεύουν μὲ τοὺς ἀπ᾽ αἰῶνος ἁγίους, καὶ δοξάζουν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴ Μία Τριαδικὴ Θεότητα, στὴν Ὁποία ἀνήκει ἡ δόξα, τὸ κράτος καὶ ἡ βασιλεία στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

———

Βλέπε:

1. Η Πεντάτρουλλη Εκκλησία της Περιστερώνας

2. 100 χρόνια από τα εγκαίνια της Αγίας Τραπέζης της Εκκλησίας Αγίων Βαρνάβα και Ιλαρίωνος Περιστερώνας